

Διέπρεψεν ἰδίως, ὡς συνήθως, ὁ ὑψίφωνος, ὁ καλὸς Passetti, τὸν ὁποῖον ἐπανηκούσαμεν μὲ εὐχαρίστησιν, διότι εἶνε τὸ ἀριστον τῶν προσώπων τοῦ θιάσου. Ὁ βαρύτονος κ. Φορρασιέρος, ἄρχισε καλὰ, ἀλλὰ κατὰ τὸ σύστημά του ἔπειτα ἔγινε γκαρίτονος, καὶ τὸ περιπαθεὲς du o τῆς 6' πράξεως, παρῆλθεν ἄχαρι, ψυχρὸν, ἀπαρτηρήτον, καθὼς ἐπίσης ἔψαλλε βεβιασμένον καὶ μὲ καιρὸν passo doppio τὸ ὠραῖον μέλος

Di Provenza il mare, il sol.

Ἡ νέα πρίμα Καππάνο κατὰ νέον τρόπον ὅλως διόλου ἄδει. Ἐχει φωνὴν ἀκμαίαν, fraiche, ἀλλὰ δυστυχῶς τρομώδη ὡς βέλασμα, καὶ ἄχρουν, ὡς τι ὑπουργεῖον Βάλβη. Κάθε τόνος αὐτῆς ἔμπορεῖ νὰ ᾔηνε do ὡς ἔμπορεῖ νὰ ᾔηνε sol. Ἐπειτα ἡ φωνὴ ἐκείνη, ἡ ἀνευ γένους, νομίζει ὅτι ἐξέρχεται ἐκ τῶν μυλτῆρων, ἐκ τῆς γλώσσης, τὸ πολὺ ἐκ τοῦ οἰσοφάγου, ἀλλ' ὅχι πλέον. Κρίμα, διότι ἄλλως, θὰ ᾔητο πολὺ καλὴ, ἐπεὶ δὲ ἔδειξε εἰς πολλὰ μέρη τέχνην καὶ ἱκανότητα.

Ὅ,τι ὅμως μᾶς ἐξέπληξε ἦσαν αἱ κινήσεις τῆς γυναικὸς αὐτῆς. Διαρκούσης τῆς παραστάσεως ἔκαμεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τόσα βήματα ὅσα τοῦλάχιστον χρειάζεται νὰ κάμῃ τις ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς Πάτησια. Δὲν ἐννοεῖ νὰ σταθῇ ποτὲ ἡ-συχος· ὁμοιάζει πρὸς ἀεικίνητον. Ἐρχεται τὴν πρώτην φορὰν καὶ κάμνει 40 βήματα· ἔπειτα κάμνει ἄλλα 15. Ὅτε τῇ λέγει ὁ ὑψίφωνος τὸ «Un di felice», ἐκείνη ἀπαντᾷ μὲ 73 βήματα· ὅταν μένει μόνη, κάμνει καμμίαν ἑκατοστὺν. Καὶ οὕτω ἐξακολουθεῖ τῆς pirouettes καὶ τοὺς βηματισμοὺς καὶ εἰς τὴν δευτέραν καὶ εἰς τὴν τρίτην. Εἰς τὴν τετάρτην, κατὰκοιτος ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ Ἀτμοπλοίου — ἐπεὶ δὲ φαίνεται ἡ σκηνὴ λαμβάνει χώραν εἰς τὸ ταξεῖδι — δὲν περιπατεῖ, κατ' ἀπαγόρευσιν τῶν ἱατρῶν.

Τὸ δύσκολον ἀκροβατικὸν πείραμα τῆς καρέκλας εἰς τὴν 4ην πρᾶξιν ἐπέτυχεν ἱκανῶς. Ἐνῶ δ' χορὸς ἐξω ἄδει ὀργιάζων ἄγων τὴν πομπὴν τοῦ boeuf gras, ἐκείνη ἐκτελεῖ δυσκολώτατον παιγνίδιον ἰσορροπίας μὲ τὴν καρέκλαν. Ἀντιπολίτευσις τοῦ Καζενέβ.

Ἐπὶ τέλους, μὲ ὅλα αὐτὰ, εἶνε καλὴ ἡ Τραβιάτα τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ θὰ τὴν ἀκούσωμεν πάλιν εὐχαρίστως. Ὅχι ὅμως πολλὰς φορὰς, ἀ, ὅχι!

* *

Entre-actes. Αὐτὰ ἦσαν τὰ σπουδαιότερα μέρη τοῦ θεάματος. Ἡ Κισραμόντη, ἡ ἄλλη πρίμα, ἡ Ξανθὴ, ἡ ἐπίχαρις, ἡ αἰθερία Μαργαρίτα, Λουκία, Λίνδα, παρίστατο εἰς τὸ θέαμα, καθημένη εἰς ἓν τῶν θρανίων τῆς πρώτης σειρᾶς. Ἀμα ἐνόησαν τοῦτο οἱ Νάρκισσοι καὶ ἐρωτοθῆραι, ἤρχισαν συνωστίζοντες καὶ συναγελαζόμενοι πέραν τοῦ θρανίου. Μετ' ὀλίγον ἦτο τακτικὴ πολιορκία. Διπλωμάται, ξένοι, στρατιωτικοί, ναυτικοί, δημοσιογράφοι, τηλεγραφεῖται, ἔμποροι ἐκύκλουν αὐτήν, πλῆθος ποικίλον καὶ ἀνόμοιον τὸν τύπον, τὸ εἶδος, τὸ ἐπάγγελμα, τὸ βαλάντιον. Ἡ αὐρὰ τοῦ Μάτου, ἐν πλήρει Ἰουλίῳ ἐκ τῶν ἀχυροτρόφων πεδίων τῆς Ἀρκαδίας πνέουσα, ἐξανάπτει καὶ φλογίζει τὴν ἡμετέραν ψυχὴν των. Ἐκαστος τούτων προσπαθεῖ διὰ μορφασμάτων, διὰ μειδιαμάτων, διὰ βλεμμάτων φλογερῶν νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν· ἄλλος χαριεντίζεται, ἄλλος ριψοκινδυνεύει δύο τρία ἐπιφωνήματα ὅπως εἰ δυνατόν ἀρχίσῃ συνομιλίαν. Ἐρωτομανῇ τινὰ γερόντια γρυλλίζουσιν ἐπὶ τῇ μανιῳδαί ἐπιθέσει. Εἰς φίλος μου τηλεγραφητὴς ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ὀλόκληρον ἡλεκτρικὴν συστοιχίαν καὶ προσπαθεῖ νὰ μεταβι-

βάσῃ τὸ ρεῦμα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ νὰ τὴν πυρπολήσῃ. Ἀλλ' ἡ θεὰ ἐκείνη δὲν κινεῖται· προσδίδει ὅλους καὶ κανένα, ἀπαντᾷ διὰ μονοσυλλάβων, ὥς ὅτου οἱ πολιορκηταὶ βαρυνθέντες λύουσι τὴν πολιορκίαν.

Ἐγὼ δὲν ἐτόλμησα νὰ σιμώσω. Ὁ καθρέπτης, ὃν εἶχον συμβουλευθῇ πρὶ ὀλίγου, μοὶ εἶχεν εἶπει ρητῶς ὅτι τὰ κεφάλαια τῆς καλλονῆς μου ἠύρισκαντο εἰς ὑπερβολικὴν ὑποτίμησιν. Ἦμην ἀξύριστος ἀπὸ τεσσάρων ἡμερῶν. Περὶ τὸν λαιμόν μου εἶχεν ἐκραγῇ ἐπανάστασις. Τὸ φάκοι μου φιλονεικῆσαν μετὰ τοῦ ὑποκαμίσου εἶχεν ἀνασυρθῇ μέχρι τῶν ὠτων, καὶ μὲ τὸν λαιμοδέτην ἐσφιγμένον περὶ τὸν λαιμόν ὡς βρόχον, ἐφαινόμην κύων δραπέτης ἐκ τοῦ κάρου τοῦ μπόγια. Ἔστιν λοιπὸν μακρόθεν θεώμενος τὰ γινόμενα, ὡς αἱ γυναῖκες τῆς Ἱερουσαλὴμ κατὰ τὴν σταύρωσιν, ὡς ὁ κ. Καραπαυλος ἀπὸ τῆς ἐξουσίας, ὡς τὰ κυνάρια ἅτινα μακρόθεν ἰστάμενα βλέπουσι τὰ μανδρόσκυλα....

Σιώπα βωμολόχε!

Τενεκές.

ΦΩΤΙΑ.

Σὺν ἰδανὲ καὶ τῶν Φιλίππ ἀκόμη τὰ φυσέκια

Πῶς τῶν Βωμῶν ἡ λεβεντιὰ

Καὶ πάλι κούφια θὰ κρατῇ 'στὸ χέρι τὰ τουφέκια,

Ἐπῆραν μόνα τῶν φωτιά.

Souris

ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ.

Ἀκρον ὥρον ἀφαιρέσεως. — Ὁ βασιλεὺς τῶν ἀφρημένων Ν. συνείθιζε τὸ ἐσπέρας ἐπανερχόμενος εἰς τὸ ὁματίον του νὰ καπνίσῃ, ἔπειτα νὰ ῥίπτῃ τὸ σιγάρον ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ νὰ κατακλίνηται. Μίαν ἐσπέραν, ὑπὲρ τὸ δέον ἀφρημένος, ἀφου ἐκάπνισεν, ἔθηκε τὸ σιγάρον εἰς τὴν κλίνην καὶ . . . ἐρρίφθη αὐτὸς ἀπὸ τὸ παράθυρον!

* *

Ἐκ τοῦ Τηλεγράφου.

«Μετὰ λύπης ἀναγγέλλομεν ὅτι ὁ χρηστὸς πολίτης καὶ ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως Σπυρίδων Ῥώμας ἐπέθανε χθὲς κατὰ τὴν 5 μ. μ. ἐκ θανατηφόρου ἐκπληξέως».

Οἱ ἀναγνώσται τοῦ Τηλεγράφου κατελήφθησαν ὑπὸ ἐκπληξέως . . . εὐτυχῶς ὅχι θανατηφόρου.

* *

Δείγμα μεταφράσεως ἐκ τοῦ θεατρικοῦ προγράμματος τοῦ θεάτρου τῶν «Μουσῶν».

«Ἀπόψε κτλ. παρασταθήσεται τὸ μελοδραμάτιον

La rose de St. Flour

ἢτοι Ῥὲ ῥόδον τῆς Ἀγίας Ἀνθοπόλεως!

Δυστυχῶς τὸ τυπογραφεῖόν μας δὲν ἔχει τόσα θαυμαστικὰ